

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.014/2016/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Illés Renáta Edina ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Helmeczy László ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen 1 150 759 Ft tagi kölcsön és járulékai megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2015. október 13. napján kelt 20.G.15-13-040109/72. számú ítélete ellen a felperes részéről 73. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2016. február 23. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25 400 (Huszonötezer-négyszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetét elutasító ítéletében megállapított tényállás szerint az 1995. október 12. napján alapított alperesi gazdálkodó szervezetben a felperes alapítás óta törzsbetét tulajdonos, és 1996. május 6. napjától 2008. október 30. napjáig önálló képviselőre jogosult ügyvezető is volt. A felperes 1996. május 6. napja és 2008. október 30. napja között ügyvezetője volt a részben az alperesi céggel azonos tulajdonosi összetételű „Z.B.” Kft.-nek, és a F. Kft.-nek is. Mindhárom gazdálkodó szervezet adminisztratív teendőit egy központi irodában intézték.

Az alperes tagjai részére 2005. évben és az azt megelőző években nem került sor osztalék kifizetésére.

Az alperesi Kft. üzleti tevékenysége keretében rendszeresített nyugtatombján belül 2005. december 30. napján egy utólag már meg nem állapítható személy kiállította az ... számú nyugtát, amely szerint a pénztárnak a felperestől mezőgazdasági szolgáltatás címén 4 377 103 Ft-ot, míg kölcsön címén 1 150 759 Ft-ot, mindösszesen 5 527 872 Ft-ot kell bevételeznie. A nyugtán található befizetői aláírás nem a felperestől származik, a nyugta felső részén az alperesi cég neve csupán kézírással lett feltüntetve, a nyugtán nem szerepel az alperes cégbélyegzője, a befizetői aláírás

mellett nem tüntették fel a befizető személyigazolványa számát, és a nyugtán nem kerültek kitöltésre az ellenőr, az utalványozó, a könyvelő és a könyvelési számlaszám rovatai sem.

Az alperes taggyűlése sem 2005. évben, sem az azt követő években nem hozott határozatot arról, hogy akár a felperes, akár a társaság más tagja tagi kölcsönt nyújtottak volna, illetve nem született tagi kölcsön oly módon történő nyújtására kötelező határozat sem, hogy azok, akik részt vettek 2005. évben a felperes munkaszervezése útján megvalósuló integrált kukoricatermesztésben, az ebből származó ellenértékre nem tartottak volna igényt, hanem azt 2005. december 30. napján tagi kölcsönként kölcsönszerződéssel az alperesi társaság rendelkezésére bocsátották volna.

Az ... számú nyugtán kölcsön címén feltüntetett 1 150 759 Ft kölcsönadására vonatkozóan nem jött létre kölcsönszerződés a peres felek között, annak tartalmi elemeit külön okiratban nem rögzítették.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában ismertette az alperesi gazdálkodó szervezet 2005 adóévre vonatkozó mérlegének egyes adatait, amelyek között szerepelt 2005. december 30-ai dátummal „mezőgazdasági tevékenység árbevétele I. Kft.” megnevezéssel a perrel érintett nyugtán is feltüntetett 5 527 872 Ft bevétel.

Az alperesi gazdálkodó szervezetnél a perrel érintett időpontra vonatkozó időszak pénztárjelentés leselejtezésre került.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása tartalmazta a NAV ... Megyei Adóigazgatósága által a felperesnél, mint magánszemély adózónál lefolytatott ellenőrzés során készített pénzforgalmi mérleg, valamint a felperesnek, mint magánszemélynek 2005. évre vonatkozó személyi jövedelemadó bevallásának főbb adatait azzal, hogy ez utóbbiban a perbeli nyugtán feltüntetett kölcsön összege nem szerepel.

A nyugtán kölcsön címén feltüntetett összeg nem lett visszafizetve a felperesnek, aki ezt írásban először a 2013. július 31. napján kelt levelében kérte az alperes ügyvezetőjétől, kérése azonban válasz nélkül maradt.

A felperes a 2013. december 19. napján benyújtott keresetében kérte az alperes kötelezését 1 150 759 Ft összegű kölcsön és annak a kifizetés napjáig számított törvényes kamatai, valamint perköltsége megfizetésére.

Kereseti tényállítása szerint 2005. december 30. napján a perbeli nyugtán feltüntetett összegű kölcsönt nyújtotta az alperes részére - a kölcsön lejáratí időpontját azonban nem tudta megjelölni -, amit az alperes a felperes írásbeli felszólítására sem fizetett vissza.

A 11. sorszámú előkészítő iratában a felperes határozottan állította, hogy a kölcsön megtörténtéről kölcsönszerződés is készült, ezt azonban sem az általa vállalt időpontra, sem a per későbbi szakaszában nem csatolta be. Utóbb ezt az állítását akként módosította, miszerint írásbeli kölcsönszerződés, illetve a kölcsön feltételeit tartalmazó okirat nem készült.

A felperes hivatkozása szerint a nyugtán kölcsön címén feltüntetett összeg a nyugta keltezésének időpontjában lett befizetve az alperes pénztárába, és ha az alperesnek nem állt szándékában kölcsön felvétele, úgy az alperes a felperes által befizetett összeggel jogalap nélkül gazdagodott.

A perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményének ismeretében a felperes arra hivatkozott, hogy mivel igen elfoglalt volt a három cég vezetésével, ezért több esetben előfordult, hogy mást bízott meg a személyes ügyei intézésével, aki helyette és az ő nevében járt el.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, és a felperes perköltségviselésére kötelezését kérte.

Vitatta, hogy a felek között kölcsönszerződés jött volna létre, és hivatkozott a Gt. speciális szabályaira, amelyek szerint a felperes által állított kölcsönügylet megkötéséhez szükséges lett volna az alperesi Kft. taggyűlési határozata is, ilyen azonban sem 2005. évben, sem azt követően nem született.

Vitatta azt is, hogy a keresetlevélhez mellékelte nyugtán lévő befizetői aláírás a felperestől származna.

Az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésére álló adatok alapján azt állapította meg, hogy a felperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a nyugta kiállításának időpontjában az alperessel kölcsönszerződést kötött, amely alapján 1 150 759 Ft-ot tagi kölcsön címén átadott az alperesnek, illetve hogy az ennek az állításnak az igazolásaként becsatolt befizetői nyugta alakilag és tartalmilag valódi.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló, a jelen eljárásban még alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 205. § (1)-(2), 200. § (1), 198. § (1), 523. § (1) és 526. § (1)-(2) bekezdései szerint kölcsönügylet megkötése esetén a szerződő feleknek meg kell állapodniuk a kölcsön visszafizetésének időpontjában is, hiszen ez a szerződési elem ennek a szerződéstípusnak lényegi tartalmi eleme.

Az elsőfokú bíróság ebben a körben különös súllyal vette figyelembe azt, hogy a felperes eltérően nyilatkozott, a kölcsön visszafizetésére meghatározott időpontot nem tudott megjelölni, azt a 2013. július 31-i írásbeli felszólító levele sem tartalmazta. A határozatlan időre kötött kölcsönszerződés felmondását tartalmazó okiratot viszont a felperes nem csatolt, arra nem is hivatkozott. Ugyanígy a felperes nem tudott nyilatkozni arra vonatkozóan sem, hogy lett-e kikötve késedelmi kamatfizetési kötelezettség, illetve annak mértékére sem.

Az elsőfokú bíróság a cégnyilvántartás adatai alapján megállapította, hogy a felperes állítása szerinti kölcsönügylet létrejöttének időpontjában a felperes volt az alperesi Kft. ügyvezetője, ezért a közte és az alperes között létesítendő kölcsönszerződéshez szükséges lett volna az alperes taggyűlésének a jóváhagyó határozata, ez azonban - az elsőfokú bíróság által a vizsgálódási körbe bevont több, az alperes és az alperes tagjai között indult, valamint Sz.J. felperes és a jelen per alperese között G.40.089/2013. számon folyamatban volt perben született ténymegállapítások alapján - nem történt meg.

Az elsőfokú bíróság mindezen tények és körülmények mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli nyugta adatai alapján nem állapítható meg a peres felek közötti kölcsönszerződés létrejötte. A perbeli nyugtán nem található az alperesi gazdálkodó szervezet cégszerű aláírása, ezért az nem felel meg a Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontjában meghatározott feltételeknek, ezen túl a perben beszerzett igazságügyi írásszakértői szakvélemény szerint a nyugtán lévő befizetői aláírás sem a felperestől származik.

A felperes által benyújtott nyugta bizonyító erejéhez fűződő vélelem ezért megdőlt, ez alapján az okirat alapján sem állapítható meg a kölcsönügylet létrejötte, illetve az ott feltüntetett összeg kölcsön címén történt átadása sem.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által a perben becsatolt további okiratok sem támasztották alá a kölcsönszerződés létrejöttét. A NAV ... Megyei Adóigazgatósága által közölt adatok szerint a felperes rendelkezett a perbeli összeg esetleges kölcsönadásához szükséges fedezettel, ez azonban önmagában még nem bizonyítja azt, hogy a kölcsönszerződés létre is jött.

Az elsőfokú bíróság által a jelen per anyagává tett, a Sz.J. felperes által az I. Kft.-vel szemben G.40.075/2015. számon folyamatban volt perben 10. sorszám alatt becsatolt, az alperes 2005. évi társasági adóbevallása alapján az elsőfokú bíróság osztotta az alperes arra történt hivatkozását, miszerint 2005. évben az alperesnek az üzleti tevékenysége folytatásához nem volt szüksége kölcsönre.

Az elsőfokú bíróság értékelte a Nyíregyházi Járásbíróság előtt B.../2014. számon indult büntetőeljárás, illetve az annak előzményeként lefolytatott nyomozati eljárás során keletkezett iratok tartalmát is, amelyekben nem volt található nyoma a felperes által állított, tagi kölcsön címén történt befizetésnek, és a perben meghallgatott tanúk vallomásai sem támasztották alá a felperes kereseti kérelmét.

Az elsőfokú bíróság az alperes ellenkérelmében írtakkal egyetértve nem fogadta el a felperes azon hivatkozását sem, miszerint az alperes taggyűlése által jóváhagyott, a felperes és más tagok által nyújtott tagi kölcsönöket is tartalmazó éves beszámoló a Ptk. 242. § (2) bekezdése szerinti tartozás-elismerésnek minősül.

Ugyancsak nem fogadta el a felperesnek azt az állítását sem, miszerint a felperes elfoglaltsága miatt mást bízott meg a személyes ügyei intézésével. A perbeli nyugtán ugyanis ekkor szerepelnie kellett volna annak, hogy az ügyvitellel megbízott személy a megbízója nevében és képviselőjében jár el.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a felperesnek a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén előterjesztett keresetét sem, mivel a felperes által megjelölt időpontban történt pénzátadás ténye nem lett bizonyítva a perben.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét, mint megalapozatlant elutasította, és elutasította a felperes további, a per esetleges elhúzódását eredményező, újabb tanúbizonyítás, valamint az igazságügyi írásszakértői vélemény kiegészítésére irányuló bizonyítási indítványait is, mint szükségteleneket. A peresztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes perköltségének a megfizetésére.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen a másodfokú eljárásban lefolytatott könyvszakértői bizonyítás eredményeként az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesnek a kereseti kérelme szerinti marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására - ennek keretében könyvszakértő kirendelésére -, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte az alperes perköltségben történő marasztalása mellett.

Fellebbezési hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben iratellenesen és tévesen állapította meg, az így megállapított tényállásból pedig téves jogkövetkeztetéseket vont le.

Utalt arra, hogy az ítélet 3. oldal 1. bekezdés második felében tévesen, az alperesre vonatkozó iratok körében hivatkozik a bíróság a kronologikus egyenlegre, holott az valójában a felperes vonatkozásában lefolytatott adóhatósági ellenőrzés megállapításai között található.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által még 2013. évben előterjesztett, az alperest a nála található, a perbeli időszakra vonatkozó időszaki pénztárjelentés becsatolására kötelezésére irányuló bizonyítási indítványát formálisan nem utasította el, és azt nem is teljesítette, az ítélet ennek indokát sem tartalmazza. Hiányolta, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmazza azt sem, hogy a felperes vitatta az okiratok leselejtezését, és kérte az alperestől ennek megtörténte igazolását. Ennek a kérelemnek azonban az alperes nem tett eleget. A felperes továbbra is vitatta a leselejtezés tényét.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte ítélete indokolásában az alperes ezen magatartását, ugyanakkor a felperes terhére értékelte azt, hogy a felperes adóbevallásában nem szerepel a kölcsönadott összeg, holott köztudomású az, hogy az adóbevallásban az adózónak kizárólag a bevételeiről kell számot adnia.

Jelezte, hogy az ítélet indokolásának 3. oldal utolsó bekezdése iratellenesen tartalmazza azt, miszerint a felperes vállalta a kölcsönszerződés becsatolását. Ezzel szemben a 2014. április 23-án, valamint a 2014. június 4-én érkezett előkészítő iratában a felperes kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy az emlékezete szerint elkészült kölcsönszerződést nem sikerült fellelnie az iratai között. Jelezte, hogy a kölcsönszerződés egy példányának az alperesnél is meg kell lennie.

Ugyancsak iratellenesnek - a 13. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatával ellentétesnek - tartotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását is, miszerint a felperes nem hivatkozott a perben arra, hogy az alperessel határozatlan időre kötött szerződést.

Hangsúlyozta, hogy az a tény, miszerint az alperes taggyűlése nem hagyta jóvá a kölcsönszerződést, még nem bizonyítja azt, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre a felek között.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság azon jogkövetkeztetését is, miszerint az alperes cégszerű aláírása hiányában a nyugta nem bizonyítja a befizetés tényét. Fenntartotta azt az álláspontját,

miszerint csak könyvszakértő tudná megállapítani a befizetés megtörténtét, illetve annak meg nem történtét.

Fellebbezési hivatkozása szerint téves az elsőfokú bíróságnak az a következtetése is, miszerint 2005. december 30. napján az alperesi cégnek az üzleti tevékenység folytatásához nem volt szüksége kölcsönre. A mérleg szerinti eredménye ugyanis nem jelenti azt, hogy a pénztárban elegendő fedezet állt rendelkezésre a mindennapi készpénzes kifizetésekhez.

Vitatta az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, miszerint a felperesnek okirattal kellett volna bizonyítania azt, az alperes által sem vitatott tény, miszerint a felperes ügyei vitelével más személyt bízott meg.

Támadta az elsőfokú bíróságnak a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén előterjesztett kereseti kérelmet elutasító döntését, és annak indokait is. Állította, hogy az elsőfokú bíróságnak nem a nyugtát kellett volna formai szempontból vizsgálnia, hanem az alperes könyvelését. A felperes ezért indítványozta az eljárás elején könyvszakértő kirendelését. Miután az alperes a perben nem igazolta a 2005. évre vonatkozó könyvelési anyaga leselejtezésének megtörténtét, ezért kérte, hogy az ítélet tábla adjon helyt az elsőfokú eljárásban előterjesztett, könyvszakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványának.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletnek a helybenhagyását, és a felperesnek az első- és másodfokú per költsége megfizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint a felperes tévesen értelmezte az ítélet 3. oldal 1. bekezdés második felében található indokolást, és a felperes tévesen, az ítélet 3. oldal 2. bekezdésében írtakkal ellentétesen állította azt is, hogy az elsőfokú ítélet indokolásában nincsenek megállapítások az iratok leselejtezésével kapcsolatosan.

Megjegyezte, hogy a felperes 2013. szeptember 19. napján nyújtotta be a keresetét a bíróságra, a perben 2014. április 8. napján került sor az első tárgyalás megtartására. A felperes sem az első tárgyaláson, sem a 2014. április 22-én kelt előkészítő iratában nem indítványozta az időszaki pénztárjelentés becsatolását, először erre vonatkozó indítványt a felperes 2014. június 4-én érkezett előkészítő irata tartalmazott. Az indítvány megtételekor pedig már lejárt a kötelező őrzési idő, ezért ezek az okiratok jogszerűen kerültek leselejtezésre.

Végigvezette, hogy a felperes a perben mely tényekkel kapcsolatban tett különböző időpontokban egymásnak ellentmondó állításokat.

Alaptalannak tartotta azt a felperesi fellebbezési hivatkozást is, miszerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperes terhére azt, hogy a kölcsönszerződést nem csatolta be. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság kioktatta a feleket a bizonyítási teherről, ezért jogszerűen járt el, amikor a felperes terhére értékelte a bizonyítottság hiányát.

Elismerte, hogy a 13. sorszámú jegyzőkönyv valóban tartalmazza a felperesnek a fellebbezésben hivatkozott nyilatkozatát, azonban a felperes 2013. július 31. napján kelt felszólító levelében nincs szó arról, hogy a felperes felmondja a kölcsönszerződést, abban csupán felszólította az alperest a perbeli tagi kölcsön és annak törvényes kamatai 8 napon belüli megfizetésére. Ebben a levélben a felperes azt is kifogásolta, hogy az alperes kivezette a 2009. évi mérlegéből a tagi kölcsönöket.

Rámutatott, hogy a felperesnek a 13. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozata valójában azt tartalmazta, hogy a felperes szinte semmit nem tudott az általa peresített állítólagos kölcsönszerződés tartalmáról.

Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint a perbeli nyugta ugyanúgy valótlan tartalmú, mint a korábban indult összes perben becsatolt bizonylatok.

Utalt arra, hogy bár a perbeli nyugta szabálytalan kiállítása valóban az alperes terhére lenne értékelhető, ám a perbeli időszakban a felperes volt az alperes ügyvezetője, az ő kötelessége volt a számviteli fegyelem betartása és betartatása.

Osztotta az elsőfokú bíróságnak azt a következtetését is, miszerint 2005. december 30. napján az alperesnek nem volt szüksége kölcsönre. Életszerűtlennek tartotta azt is, hogy az állítólag kölcsönadott összeg nem kerek szám volt, hanem 1 150 759 Ft.

Utalt arra, hogy a felperes előadását cáfolja az, a felperes által is elismert tény, miszerint az alperes egyik irodájában sincs a két ünnep között munka, ezért a nyugtán feltüntetett befizetés sem történhetett meg az okiraton jelzett helyen és időben.

Mivel az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherről adott tájékoztatást követően ítéletében részletesen megindokolta, hogy miért utasította el a felperes további bizonyítási indítványát, ezért alaptalannak tartotta a felperes által ismételt előterjesztett bizonyítási indítványokat.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság helytállóan tájékoztatta a feleket az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről, miszerint a perben a felperesnek kellett bizonyítania az általa hivatkozott kölcsönszerződés létrejöttét, a kölcsönösszeg átadását, valamint a keresetlevélhez mellékelt nyugta valóságtartalmát.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálásához szükséges és elégséges körben feltárta a tényállást, a rendelkezésére álló bizonyítékokat helyesen értékelte, és azokból megalapozottan jutott arra a jogszerű következtetésre, miszerint a felperes a perben az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tudott eleget tenni.

Az elsőfokú bíróság - a felperes fellebbezési állításával ellentétben - nem egy-egy tényből, hanem a rendelkezésére álló valamennyi adat együttes, a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével jutott az ítélet indokolásában kifejtett, részletesen megindokolt következtetésre. Helyesen, a mérlegelési körébe vonta azt a tényt, hogy a perbeli nyugta - amelynek a tartalma hiányos, azon nem szerepel az alperes cégszerű aláírása, a befizetőként feltüntetett felperes helyett valaki más írta alá - nem felel meg a Pp. 196. § (2) bekezdésében előírt formai követelményeknek, ezért nem fűződhet hozzá a teljes bizonyító erejű magánokiratokhoz kötődő vélelem. A vélelem hiányában és az alperes vitatására tekintettel ezért a felperesnek kellett bizonyítania a perben a kereseti kérelme jogalapját és annak összszerszerűségét is.

A szerződés létrejöttének vizsgálata körében az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte azt a körülményt, hogy a perben maga a felperes is több, egymástól eltérő nyilatkozatot tett a kölcsön céljára vonatkozóan, a kölcsönszerződés feltételeit maga sem ismerte.

Arra helytállóan hivatkozott a felperes, hogy önmagában a felperes és az alperes közötti kölcsönügylet jóváhagyása tárgyában hozott taggyűlési határozat hiánya nem bizonyítja azt, hogy a kölcsönszerződés létre sem jött, a taggyűlési határozat hiánya viszont azt eredményezi, hogy a felperes az állítását ezzel sem tudta alátámasztani.

Az ítéletábra megalapozatlannak találta a felperesnek az alperes által becsatolni elmulasztott pénztárjelentéssel kapcsolatos fellebbezési hivatkozásait is.

A felperes a kölcsönszerződésben szereplő összeg átadásának a tényét kívánta ezzel bizonyítani. A felperes kérésére az elsőfokú bíróság fel is hívta az alperest az akkori időpontra vonatkozó pénztárjelentés becsatolására, ezzel azonban nem fordult meg a bizonyítási teher. Ha az alperes bármilyen, akár neki felróható okból is nem tudja a felperes által kért pénztárjelentést felmutatni, ez csak azt eredményezi, hogy a felperes bizonyítása sikertelen marad. A bizonyítatlanságot pedig ebben a kérdésben a felperes terhére kellett értékelnie a bíróságnak a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy a perben adat van arra, hogy mindaddig, amíg a felperes volt az alperes vezető tisztségviselője, az alperes mérlegei tartalmazták az utóbb a különböző perekben megállapítottan fiktív kölcsönszerződésekkel állítólag a tagok által az alperesnek nyújtott kölcsönök adatait is, ezeket az adatokat a felperes képviseleti jogának megszűnését követően, 2009. évben

vezették ki a mérlegekből, mintahogyan arra a felperes maga hivatkozik a 2013. július 31. napján kelt felszólító levelében.

A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 165. §-ában szabályozott bizonylati elv és bizonylati fegyelem elvének betartása folytán a perbeli nyugtán feltüntetett - még ha valójában meg nem történt - gazdasági esemény adatainak szerepelniük kellett az alperes számviteli nyilvántartásaiban is. Tehát a felperes önmagában az alperes 2005. december 30-ai, a nyugtán szereplő összeg bevételét igazoló pénztárjelentésének a becsatolásával sem bizonyíthatta volna kétséget kizáróan az egyéb perbeli adatokkal szemben a pénz átadásának a megtörténtét.

Az elsőfokú bíróság a perbeli adatok helyes mérlegelésével nem tett eleget a könyvszakértői bizonyítás elrendelésére irányuló felperesi bizonyítási indítványnak, bár ennek indokairól ítélete indokolásában nem adott számot.

Az elsőfokú ítélet indokolásának ez a hiánya nem tette az elsőfokú bíróság döntését sem megalapozatlanná, sem felülbírálhatalanná.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy a felperesi képviselőnek a 72. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldalán rögzített nyilatkozata szerint maga a felperes is úgy értékelte, hogy az általa indítványozott könyvszakértői bizonyítás lefolytatását megakadályozta az alperes iratselejtezése, vagyis maga a felperes sem tartotta azt a továbbiakban eredményre vezetőnek.

Az ítéletábra az előzőekben kifejtettekre tekintett - miszerint az alperes nyilvántartásában 2008. évig bezárólag az utóbb fiktívnek bizonyult kölcsönszerződések szerinti összegek átadása fel volt tüntetve - úgy ítélte meg, hogy a 2005. évi bizonylatok alapján lefolytatandó könyvszakértői bizonyítás sem lenne alkalmas arra, hogy a felperes keresetének megalapozottságát alátámassza.

Helyesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú ítélet indokolása 3. oldal 1. bekezdésének második része félreérthető, valóban úgy értelmezhető, mintha a bekezdés első részében írtak folytatásaként, az ott közölt adatok is az alperesi gazdálkodó szervezetre vonatkoznának, holott azok valóban a felperes, mint magánszeméllyel szemben lefolytatott adóhatósági vizsgálat során összesített adatok.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy ezek az adatok - 2005. december 30-ai dátummal „Mezőgazdasági tevékenység árbevétele I. Kft.” megjelöléssel 5 527 872 Ft bevétel szerepeltetése - éppen nem igazolják azt a felperesi állítást, miszerint 2005. december 30. napján ő fizetett be tagi kölcsönként 5 527 872 Ft-ot az alperesnek.

Helytállóan sérelmezte a fellebbezésében a felperes azt is, hogy az elsőfokú ítélet indokolása tévesen - a 11. sorszámú előkészítő iratában írtakkal, valamint a 13. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített felperesi nyilatkozattal ellentétesen - tartalmazza az utalást arra, miszerint a felperes vállalta volna a kölcsönszerződés becsatolását.

Az ítéletábra mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával, az indokolásnak a jelen ítélet indokolásában kifejtett pontosításával helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az ítéletábra őt kötelezte az alperesnek a másodfokú eljárással felmerült, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5)-(6) bekezdései, és a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján 20 000 Ft + áfa = 25 400 Ft összegben megállapított, ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére.

Debrecen, 2016. február hó 23. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelél:

Kiadó